

Mariæ bebudelse – våbensted og fjelde 21/3-21

lukas 1,26-38

lad det ske mig efter dit ord

Hvor er Gud henne i mit liv? Det er nok et spørgsmål, mange af os stiller engang imellem. Hvor var Gud henne, når jeg havde allermest brug for ham? Dengang mit hjerte var fuld af smerte – da jeg var ensom op over begge ører, fortvølet og ødelagt. Da kaldte min sjæl i sin nød på Gud, fordi der ikke var andre – men hvad skete der?! Jeg sank bare endnu dybere ind i min ensomhed – for selv Gud ville åbenbart ikke have med mig at gøre. Måske er det den ultimative smerte? Ja hvad har Gud med dit og mit liv at gøre? Hvad vil han med os – og hvordan? Alt det skal denne korte prædiken forsøge at berøre.

Der er måske nogle gevinster ved denne svære tid. Tempoet i samfundet er punkteret – det accelererer ikke ligeså ubønhørligt som det gjorde. Mange, mange af os er begyndt at gå ture i skoven – det gjorde vi før, men ikke i sådan en grad som i det sidste år. Med hjemmearbejde eller arbejdsløshed – trods al det stress den slags let kan medføre – har temmelig mange fået mulighed for eftertanke: *hvad vil jeg med mit liv? er jeg på dette rette spor eller skal jeg overveje et nyt? hvad betyder noget, når det kommer til stykket?* Vi oplever savn, frustrationer, bekymringer... Det er ikke let at være til på de vilkår. Mange oplever isolationens tunge ensomhed – andre får nærmest for meget af hinanden efterhånden. Fælles er at vi groft sagt ikke kender dagen i morgen. Vi ved bare, at det her har varet for længe. Men bortset fra et mindretal af fornægtere ved vi alle, at vi er nødt til at passe på os selv og på hinanden – der er noget i omløb, som er ude af min kontrol...

Vi balancerer – og det kan snart sagt falde ud til den eller den anden side. Vi kan vende tilbage til alting som det var – og det er jo både dejligt at tænke på og skræmmende... Dejligt med bevægelsesfrihed og hudkontakt – skræmmende måske, hvis vi lander i fælderne igen.

Maria får besøg af en engel, en udsending fra Gud. Det havde hun nok ikke regnet med – men pludselig står han dér foran hende, og han siger til hende, at hendes liv skal forandres: hun skal blive med barn, ja med et helligt barn, Guds søn! Det lyder dejligt, men det er en

katastrofe! Alle vil se på hende med fordømmelse: hun er med barn, men endnu ikke gift. Hun ser udstødelse, ja måske stening i øjnene. Hvem ville ikke flygte, gemme sig for englen/Gud? Ikke Maria – og det er vel et under, faktisk: *se, jeg er Herrens tjenerinde, lad det ske mig efter dit ord!* Jeg tror, at der er meget for os at lytte til i hendes svar.

Påskan begynder om en uge – og i dag annonceres Jesu fødsel for Maria og os. Det er ikke tilfældigt: Mariæ bebudelse forbereder os til påskeugen. Vores eftertankes balanceakt kan jo falde ud til en side: dén hvor vi lægger os selv i Guds hænder – og ser at Jesu vej også er vores vej – allerede foregivet i Marias svar til englen: *lade det ske mig, alt som du vil, Gud...* Hvordan ser Maria sin skæbne i øjnene? Hvordan ser Jesus sin skæbne i øjnene? Ved at fæstne tillid til at i Guds hånd er det godt at være, også selvom udsigterne synes ganske forfærdelige... Gud kommer ikke flyvende og redder os som en superman – men han er hos os og med os, så vi ikke mere skal bekymre os. Vi ved, at vi er i gode hænder, og lægger os trygt til hvile. Da kan vi overleve livets smerte, bekymringerne, savnet. Det er en befrielse – til at løfte hovedet og se. Det er en god vej. Det er at leve i håb, med tro og tillid til Guds kærlighed!

*Lov og tak og evig ære være dig, vor Gud,
Fader, Søn og Helligånd,
du, som var, er og bliver én sand, treenig Gud,
højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed!
Amen.*

lad os bede sammen

Himmelske Far, tak for at du viser os vejen til dig –

og giv du os mod og hjerte til at gå den!

Altid vil vi være hvileløse og fortabte,

når vi ikke hviler i dig, vor Gud og Far!

Åbn os for din søn JK, og lad os følge ham i liv og død!

Vi beder for de mange, der flakker omkring i livet,

at de må finde håb, glæde og trøst i dit nærvær!

Vi beder for de syge, de døende, de udslidte og de ensomme,

som er iblandt os – at du må kalde dem til dig!

Vi beder også for kirken og alle der knytter sig til den,

at de og vi her må finde lindring i sandheden om dig i Kristus!

Lad os alle træde i karakter som din elskede skabning –

og vær du os nær med din nåde, fred og velsignelse,

så vi tør overgive os selv til håbet om det evige liv i dig, vor Gud!

Amen.